

RAAD VAN TOEZICHT VERZEKERINGEN

UITSpraak Nr. 2001/35 Mo

in de klacht nr. 130.00

ingediend door:

hierna te noemen 'klager',

tegen

hierna te noemen 'verzekeraar'.

De Raad van Toezicht Verzekeringen heeft kennis genomen van de schriftelijke klacht alsmede van het daartegen door verzekeraar gevoerde schriftelijke verweer.

Uit de stukken is, voor zover voor de beoordeling van de klacht van belang, het navolgende gebleken.

Inleiding

Klager is op 30 januari 1994 gewond geraakt toen de personenauto waarin hij op de achterbank gezeten was, van de weg raakte en tegen een boom botste. Klagers belangen werden aanvankelijk behartigd door een administratiebureau en later door een advocaat. Bij de schaderegeling is verzekeraar uitgegaan van 40% eigen schuld bij klager wegens het niet dragen van een veiligheidsgordel. In een brief van 14 februari 2000 aan de advocaat heeft verzekeraar echter een aanbod gedaan om de claim af te wikkelen, op basis van 25% eigen schuld bij klager. Bij non-acceptatie zou het aanbod vervallen en zou verzekeraar de schade verder afwikkelen op basis van 40% eigen schuld bij klager.

De klacht

Ten gevolge van het ongeval heeft klager ernstige schade geleden. Deze bedraagt tot op heden ongeveer f 50.000,-. Omdat klager ten tijde van het ongeval geen veiligheidsgordel droeg, heeft verzekeraar een korting toegepast van 40% wegens eigen schuld van klager. Klager had echter geen enkele schuld aan het ongeval, althans aan de door hem geleden schade tengevolge van het ongeval, en niet is vastgesteld dat zijn schade geheel of gedeeltelijk voorkomen had kunnen worden door het dragen van een veiligheidsgordel. Verzekeraar heeft naar willekeur een korting toegepast.

Omdat verzekeraar de aansprakelijkheid heeft erkend en in het jaar 2000 tussen partijen een flinke discussie is gevoerd over de door verzekeraar toegepaste gordelkorting, heeft klagers (letselschade-)advocaat verzekeraar drie declaraties, gedateerd op 8 april 1999, 14 juli 1999 en 20 januari 2000, gezonden. Verzekeraar heeft geheel ongemotiveerd van deze declaraties, die alle de redelijkheidstoets kunnen doorstaan, slechts een bedrag van f 733,75 voldaan, terwijl het totaal van de declaraties f 4.482,63 bedroeg. Inmiddels heeft de advocaat weer 6,5 uur aan de zaak besteed.

Het standpunt van verzekeraar

De advocaat is klagers tweede belangenbehartiger. Met de eerste belangen-behartiger bereikte verzekeraar nagenoeg een akkoord op basis van een slotuitkering van f 30.000,-. Vervolgens legde de eerste belangenbehartiger het voorstel voor advies voor aan de advocaat.

Deze is toen met verzekeraar in correspondentie getreden en wilde alle onderdelen van de schadeclaim opnieuw bespreekbaar maken, met name ook de gordelkwestie. De eerste belangenbehartiger had zich bij brief van 9 december 1997 schriftelijk akkoord verklaard met verzekeraars uitgangspunt ten aanzien van de gordelkwestie. De twee inzittenden van de verongelukte auto verklaarden reeds op 31 oktober 1994 schriftelijk dat zij geen veiligheidsgordel droegen. De advocaat heeft betoogd dat de bewuste auto niet voorzien was van veiligheidsgordels op de achterbank. Navraag door verzekeraar bij de importeur leverde op dat het onderhavige type auto ook in 1989 (de auto is van dat bouwjaar) reeds standaard voorzien was van veiligheidsgordels op de achterbank. De advocaat wilde zich hierbij niet neerleggen en de correspondentie zette zich ook op het punt van de gordelproblematiek voort. Verzekeraar heeft nadien bij brief van 14 februari 2000 nog eens gepoogd om tot een vergelijk te komen. Uiteraard is over het kortingspercentage wegens het niet dragen van de veiligheidsgordel discussie mogelijk.

Klager bekam bij het ongeval twee gebroken lendenwervels, een gebroken jukbeen en een gebroken neus. Voorts liep hij gebitsschade op. Duidelijk is dat het niet dragen van de veiligheidsgordel belangrijk heeft bijgedragen aan het letsel. Verzekeraar is in zijn brief van 14 februari 2000 uitgegaan van een korting van 25%.

Inderdaad heeft verzekeraar zich met de vergoeding van de buitengerechtelijke kosten terughoudend opgesteld. In de eerste plaats omdat nagenoeg een akkoord was bereikt met de eerste belangenbehartiger en in de tweede plaats omdat de advocaat maar bleef corresponderen over onder meer de gordelkwestie. Bovendien wilde verzekeraar afwachten of en zo ja in welke mate de advocaat als tweede belangenbehartiger een toegevoegde waarde had.

Het commentaar van klager

Klager heeft, kennis genomen hebbend van het verweer van verzekeraar, zijn klacht gehandhaafd. Klager kon zich met verzekeraars voorstel niet verenigen en heeft zich voor advies tot de advocaat gewend. Met name wegens de korting van 40% op grond van het niet dragen van de veiligheidsgordel heeft deze klagers belangen verder behartigd. Daarbij heeft een belangrijke rol gespeeld de verklaring van de eigenaar van de auto, die tevens dealer van het desbetreffende automerk is, inhoudende dat in de bij het ongeval betrokken auto op het moment van de aanrijding op de achterbank geen veiligheidsgordels aanwezig waren. Dat laatste is

2001/35 Mo

relevant en niet of de auto's van dit type al dan niet met veiligheidsgordels op de achterbank gefabriceerd en verkocht zijn.

Verzekeraars brief van 14 februari 2000, die uitgaat van een korting van 25%, is voorafgegaan door een uitgebreide en langdurige correspondentie. Ook een percentage van 25 is te hoog. Het percentage zou alleen dan worden toegepast als klager met een slotuitkering van f 20.000,- akkoord ging. Werd deze verworpen, dan gold weer een korting van 40%.

Wat betreft de buitengerechtelijke kosten is de door verzekeraar gestelde terughoudende opstelling een eufemisme. Er is sprake van een regelrechte weigering om te betalen. Klagers eerste belangenbehartiger was een administratiekantoor, dat niet specifiek terzake kundig was. Het is voetstoots met een korting van 40% akkoord gegaan. Voor zover klager bekend heeft verzekeraar geen vergoeding van buitengerechtelijke kosten aan deze belangenbehartiger behoeven te voldoen. Dat de advocaat een toegevoegde waarde heeft, is evident. Overigens kan slechts getoetst worden aan de dubbele redelijkheidstoets. Verzekeraar heeft niet getoetst, doch slechts naar zijn eigen belang gekeken.

Het verdere verloop van de klachtprocedure

In een brief van 3 april 2001 heeft de Raad verzekeraar vragen gesteld omtrent de door hem toegepaste korting wegens het niet dragen van de veiligheidsgordel en de door de advocaat in rekening gebrachte buitengerechtelijke kosten.

In zijn brief van 18 april 2001 heeft verzekeraar uiteengezet dat het politierapport betreffende het ongeval niets vermeldt over veiligheidsgordels. Een expertiserapport betreffende (de schade aan) de auto is niet voorhanden, daar de auto niet bij hem casco verzekerd was. Tegenover de verklaring van de eigenaar van de auto staat de informatie van de importeur. De door de importeur verschaft informatie kan als een vast gegeven worden beschouwd. Bovendien blijkt uit een brief van 9 december 1997 van het administratiekantoor dat de eigenaar van de auto en diens zoon (de bestuurder van de auto ten tijde van het ongeval) niet zeker waren of op de achterbank van de auto veiligheidsgordels aanwezig waren. Het is opmerkelijk dat de eigenaar 1,5 jaar later er plotseling zeker van is dat geen veiligheidsgordels op de achterbank van de auto aanwezig waren. Ook uit twee eerder afgelegde verklaringen blijkt niets van twijfel aan het aanwezig zijn van veiligheidsgordels op de achterbank. Het schadeaanvraagformulier vermeldt dat de veiligheidsgordels niet gedragen werden. Het niet dragen wordt expliciet vermeld in het rapport van een orthopedisch chirurg van 14 december 1995. In het kader van een minnelijke regeling is verzekeraar bereid uit te gaan van een eigen schuld van klager van 25% wegens het niet dragen van de veiligheidsgordel.

Verzekeraar heeft in zijn brief van 27 april 1999 aangegeven dat hij de buitengerechtelijke kosten pas bij een eindregeling definitief zal beoordelen. Op dat moment heeft hij een voorschot op deze kosten verstrekt van f 750,- en op 13 augustus 1999 nog eens een voorschot van f 483,75. Niet juist is derhalve dat hij regelrecht geweigerd heeft om deze kosten te voldoen. Ook het administratiekantoor heeft buitengerechtelijke kosten bij hem in rekening gebracht.

In een brief van 2 mei 2001 waarin werd gereageerd op de brief van verzekeraar van 18 april 2001, heeft klager zijn klacht gehandhaafd.

2001/35 Mo

Het oordeel van de Raad

1. De Raad stelt voorop dat hij geen voor partijen bindende uitspraak kan doen omtrent de vraag of op de achterbank van de bij het ongeval van 30 januari 1994 betrokken auto wel of geen

veiligheidsgordels aanwezig waren, nu de meningen dienaangaande uiteenlopen en doorslaggevend bewijs ontbreekt. Evenmin kan de Raad een partijen bindende uitspraak doen omtrent de mate van eigen schuld aan de gevolgen van een ongeval indien de veiligheidsgordel niet werd gedragen. Een dergelijke uitspraak is aan de rechter voorbehouden. De Raad kan slechts beoordelen of het dienaangaande door verzekeraar ingenomen standpunt verdedigbaar is, omdat, zou dat niet het geval zijn, verzekeraar de goede naam van het verzekeringsbedrijf schaadt.

2. Verdedigbaar is het standpunt van verzekeraar dat hij ondanks de verklaring van 10 juni 1999 van de eigenaar van de auto, inhoudende dat ten tijde van het ongeval geen veiligheidsgordels aanwezig waren op de achterbank van de auto, voorshands mag afgaan op de door de importeur verstrekte informatie, inhoudende dat het onderhavige type auto ook in 1989 (de auto is van dat bouwjaar) reeds standaard voorzien was van veiligheids-gordels op de achterbank. Dit standpunt is te meer verdedigbaar aangezien blijkt een brief van 9 december 1997 van het door klager ingeschakelde administratiebureau de eigenaar en de bestuurder van de bij het ongeval betrokken auto er niet meer zeker van waren dat deze veiligheidsgordels ontbraken. Eveneens is verdedigbaar het blijktens diens brief van 18 april 2001 door verzekeraar in het kader van een minnelijke regeling ingenomen standpunt dat de mate van eigen schuld bij klager aan de gevolgen van het ongeval als gevolg van het niet dragen van de veiligheidsgordel 25% bedraagt. Door het innemen van dit standpunt heeft verzekeraar de goede naam van het verzekeringsbedrijf niet geschaad.

3. Uit het verloop van de onderhavige zaak blijkt dat niet behoeft te worden betwijfeld dat het optreden van de advocaat in deze zaak een toegevoegde waarde had. De Raad gaat ervan uit dat verzekeraar bij de eindafrekening zal overgaan tot vergoeding van de aan het werk van de advocaat verbonden kosten op de voet van artikel 6:96 lid 2 sub c BW.

De beslissing

De Raad verklaart de klacht ongegrond.

Aldus beslist op 11 juni 2001 door Mr. M.M. Mendel, voorzitter, Mr. D.H. Beukenhorst, Drs. C.W.L. de Bouter, Mr. R. Cleton en Mr. E.M. Dil-Stork, leden van de Raad, in tegenwoordigheid van Mr. S.N.W. Karreman, secretaris.

De Voorzitter:

(Mr. M.M. Mendel)

De Secretaris:

(Mr. S.N.W. Karreman)